

Forfatter: Clausen, Johannes Carl Emil

Titel: BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1857-07-07)

Citation: Clausen, Johannes Carl Emil: "BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1857-07-07)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 31. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000013.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*J. Clausen til Vilh. Beck.
Bogø 7. Juli 1857.*

Min kjære Ven!

Dit Brev glædede mig, og deri ligger jo, at jeg vedkjender, at dets Indhold er sandt, og at din Anke mod mig er fuldt berettiget. Naar jeg har været mismodig over Udfaldet af min Examen, da indrømmer jeg, at jeg kun var det af Mangel paa Hengivenhed i Guds Villie; vel gik jeg ikke til Examen uden at tænke paa Gud og uden at bede ham om Kraft til at naae et Maal, som var den nødvendige Betingelse for at kunne komme til at virke i Guds Tjeneste; men da jeg ikke naaede Maalet saaledes, som jeg kunde ønske, da viste jeg mig paa en Gang utaknemlig og ikke hengiven i Guds Villie; utaknemlig, fordi jeg ikke kunde fordre mere efter mine Evner og Kundskaber at dømmes og endog maatte takke Gud, fordi han dog havde ført mig saa vidt under mange ikke ganske ringe Hindringer. Min hele Stemning i sin Mangel paa Tro og Resignation havde sin Grund i et slumrende, ja dødt religiøst Liv, som netop paa Grund af sin Svaghed ikke formaaede at holde de to andre Magter, Forfængelighed og Verdslighed, ude, og just disse var det, som her vare virkende. Men du har, kjære Ven! vist selv gjort den Erfaring, at der er Tider i vort Liv, hvor det religiøse Liv bliver ligesom tilbagetrængt, og alt Ondt faaer Indpas i Hjertet. Livet i Kjøbenhavn stemmer ikke med min Natur, det tiltaler mig ikke; rundt om mig er der saa lidt, i hvilket jeg finder Behag. Det vrimler med Fristelser, vel just ikke saadanne, som føre til positivt Brud med det Gode, men især saadanne Fristelser, der føre bort fra den stadige Tænken paa Gud, bort fra den omhyggelige Selviagttagelse. Forfængelighed møder en ved hvert Skridt, man gjør i Kjøbenhavn; der s. 32er ingen stille, fredelig Omgivelse, som man kan glæde sig ved og i; alt er Støj og Usselhed i det mindste for den ydre Betragtning. Ja, kjære Ven! der er ej alene paa Gaderne og i Hulerne Usædelighed og alt Menneskenaturen forraaende, men ogsaa i Familielivet en Slaphed i sædelig Henseende, hvis Indflydelse man ofte bliver Gjenstand for. Kommer dertil, at Examenstiden med dens spændende Uro, med dens Iver i Forhold til Ting, som alene bevæge Hukommelsen og ikke Hjertet, da indseer Du let, at jeg, som er saa svag af Karakter, som har saa liden fast Grund i Religionen, kunde komme ind i en Tilstand, der manglede religiøst Liv, saa man ikke med Frejdighed kunde sige: »Hvad er det dog Alt, som Verden saa falskelig Lykke har kaldt? Og det er jo kun Skygger i flyvende Fart, kun Bobler, som glindse, men briste saa snart, Kun Gøgleværk svangert med Sorg og Fortrød! Forfængelighed!« Ja ofte læste jeg for mig denne Psalme (gid jeg vilde overholde at læse den hver Dag); men det var kun som »en Gnist af det religiøse Liv, der steg i Vejret og slukkedes strax«. Den var ingen Liv i mig; legemlige og aandelige Lidelser havde forenet sig for at gjøre mig uskikket til at gribe og fastholde Troen i alle dens Velsignelser i Forhold til den Maade, hvorpaa vi med den betragte og tage imod Tingene, saaledes som Gud tilskikker os dem. —

Dog kjæreste Ven! jeg er atter Menneske; efter at være kommen ud fra Omgivelser, hvor jeg ikke hører hjemme, føler jeg atter Liv i mig. Du maa ikke troe, jeg gaaer og sørger; nu er jeg glad og glæder mig ved stille Betragtninger her i den vanlige Omgivelse ved Læsning af gode Bøger; en Skat anseer jeg Monods Prædikener for at være; jeg læser dem ret med Lyst.

Hvad nu det at læse om angaaer, da har jeg betænkt s. 33det, men uden at det vil genere mig i ringeste Maade, hvis der skulde indtræde Omstændigheder, som gjorde det tilraadeligt at undlade dette, da at frafalde denne Beslutning. Med den største Ro vil jeg kunne læse om, og jeg gjør den Regning: kunde jeg faa »Laud« til næste Aar, vilde jeg vinde dog noget i materiel Henseende. At tilstræbe et materielt Maal kan ikke absolut forkastes, da en bedre Karakter fører mig hurtigere til et Embede, og dette er den nødvendige Betingelse, for at jeg kan komme til at virke paa den Maade, som er mit Livs Opgave, saa maa det være mig tilladt at læse om, forudsat at jeg føler paa mig selv, at jeg vil kunne dette uden at skade min Sundhed. Naa! dertil kommer — der er jo ingen Garanti for, om jeg ikke forlover mig i Dag eller i Morgen; gjorde jeg nu det, saa maa man jo ogsaa sørge for den ydre Existens eller rettere Tilblivelse (thi theol. Kandidater, særlig med »Haud« ere jo i Grunden i en vis Henseende mindre eksisterende end tilblivende). Dog denne sidste Betragtning hviler jo kun paa en tilfældig Forudsætning, som man jo imidlertid ikke bestemt kan sikkre sig imod. Dog nærmere herom, naar vi sees. At det vil være mig en sand Glæde at see Dig hos mig, behøver jeg ikke at sige og vil kun ønske, at der fra din Side ikke skal komme noget ivejen. Med venligst Hilsen til Dig og Alle i din Omgivelse er jeg din Ven

Johannes Clausen.